

शूलमेवपिनाकपदेन उवाच यतः पाणिना अनामयत् अतः पिनाकं तेनापदस्यासंतवर्णाभ्यां द्वितीयस्य मध्यमाभ्यां कप्रत्यययुक्ताभ्यां पितृनाकपदं निष्पन्नमिति योगप्रदर्शनं कृतं ॥ १८ ॥ पाणिमध्यगतो धनुषा
पिवेदुमशक्य इति मत्वा कुकुदीदेवानां पट्टाधिपतिः रुद्रः प्राक्षिपत् आस्ये ॥ १९ ॥ कोष्ठं उदरं ॥ २० ॥ व्यचरदेवन त्वन्ववर्जोर्णतगतः किञ्चतादृशं अकार्षीं सप इति शेषः ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥

आनतेनाथ शूलेन पाणिना मिते जसा ॥ पिनाकमिति चोवाच शूलमुग्रायुधः प्रभुः ॥ १८ ॥ पाणिमध्यगतं दृष्ट्वा भार्गवंतं मुमापतिः ॥ आस्यं विवृत्य कुकुदीपा
णिना प्राक्षिपच्छनैः ॥ १९ ॥ स तु प्रविष्ट उशनाकोष्ठं माहेश्वरं प्रभुः ॥ व्यचरच्चापितत्रासौ महात्मा भृगुगंदनः ॥ २० ॥ युधिष्ठिर उवाच किमर्थं व्यचरद्वाज
नृशनातस्य धीमतः ॥ जठरे देवदेवस्य किञ्चाकार्षीं न्महाद्युतिः ॥ २१ ॥ भीष्म उवाच पुरासौ तर्जलगतः स्थाणुभूतो महाव्रतः ॥ वर्षाणां भवद्वाज न्ययुता
न्यर्बुदानि च ॥ २२ ॥ उदतिष्ठ तपस्तप्त्वा दुःश्वरं च महान् हृदात् ॥ ततो देवातिदेवस्तं ब्रह्मा वै समसर्पत ॥ २३ ॥ तपो वृद्धिं मष्टच्छच्च कुशलं चैव मव्ययः ॥ तपःसुचीर्ण
मिति च प्रोवाच वृषभध्वजः ॥ २४ ॥ तत्संयोगेन वृद्धिं चाप्यपश्यस्स तु शंकरः ॥ महामतिरिचिं त्यात्मा सत्यधर्मरतः सदा ॥ २५ ॥ स तेनाढ्यो महायोगी तपसा च धने
न च ॥ व्यराजत महाराज त्रिषु लोकेषु वीर्यवान् ॥ २६ ॥ ततः पिनाकी योगात्मा ध्यानयोगं समाविशत् ॥ उशना तु समुद्दिग्मो निलिल्ये जठरेततः ॥ २७ ॥ तुष्टावच
महायोगी देवं तत्र स्थ एव च ॥ निःसारं कांक्षमाणः स तेन स्मप्रतिहन्यते ॥ २८ ॥ उशना तु तथोवाच जठरस्यो महाभुनिः ॥ प्रसादं मे कुरुष्वेति पुनः पुनरारिदम ॥
॥ २९ ॥ तमुवाच महादेवो गच्छ शिशेनमोक्षणं ॥ इति सर्वाणि सोतां सिरुध्वा त्रिदशपुंगवः ॥ ३० ॥ अपश्यमानस्तद्द्वारं सर्वतः पिहितो भुनिः ॥ पर्यक्राम हृत्पमा
न इतश्चेतश्चेत जसा ॥ ३१ ॥ स वै निष्क्रम्य शिशेनशुक्लमभिपेदिवान् ॥ कार्येण तेन न भसो नाध्यगच्छत मध्यतः ॥ ३२ ॥ विनिष्क्रांतं तु तं दृष्ट्वा ज्वलंतं मि वतेज
सा ॥ भवो रोषसमाविष्टः शूलो घतकरः स्थितः ॥ ३३ ॥ अवारयत तं देवी कुद्धं पशुपतिं पतिं ॥ पुत्रत्वमगमद्देव्या वारितं शंकरे च सः ॥ ३४ ॥ देव्युवाच हि
सनीयस्त्वयानैव मम पुत्रत्वमागतः ॥ न हि देवो दरात्कश्चिन्निःसृतो नाशमृच्छति ॥ ३५ ॥

वृद्धिशुक्रस्योत्कर्षं तत्संयोगेन तपोयोगेन ॥ २५ ॥ सः शुक्रः ॥ २६ ॥ निलिल्ये नितरां गतिं जगाम बभ्रा मेत्यर्थः ॥ २७ ॥ निःसारं निर्गमं तेन रुद्रेण ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ कार्येणेति तेन शिशुर्निर्गमनेन
कार्येण निमित्तेनास्मदादिबन्धसोमध्यतः नाध्यगच्छतनाधिगम्यते कर्मणि तद् जामदग्न्यस्य रामस्येवास्य स्वर्गतिर्निरुद्धेत्यर्थः अन्येतु भवत्कस्योपिशुक्रः सूर्याद्विप्रकर्षात् स्वमध्यगतो न दृश्यत इति तन्मात्रपर
तर्कैर्वैदित्वा च ख्युः तस्मिन्पक्षे शुक्रत्वहेतुर्न संगच्छत इत्यालोचनीयं ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥